

Het Wereldkampioenschap Voetbal Aller Tijden

*De beste voetballers ooit gaan met elkaar de strijd aan
op het wereldkampioenschap voetbal aller tijden*

WILFRED LUIJCKX

Eerder verschenen:

Top 100 van de Nederlandse Sport, De 100 grootste sporters, trainer/coaches, bestuurders, teams uit de Nederlandse sportgeschiedenis, Uitgeverij Eigen Boek, 2013, €14,25, ISBN 978-94-6129-148-6

Top 50 van de Belgische Sport, De 50 grootste Belgische sporters uit de geschiedenis, Uitgeverij Eigen Boek, 2013, €9,75, ISBN 978-94-6129-142-4

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt op enige wijze zonder voorafgaande schriftelijke toestemming. © 2014

Inhoudsopgave

Inleiding.....	4
Vorbereiding.....	9
Kwalificatie.....	11
Toernooiopzet.....	25
Wedstrijdschema.....	30
Selecties.....	31
Eerste ronde groepswedstrijden.....	47
Tweede ronde groepswedstrijden.....	60
Derde ronde groepswedstrijden.....	73
Vierde ronde groepswedstrijden.....	87
Laatste ronde groepswedstrijden.....	101
Kwartfinales.....	114
Halve finales.....	125
Troostfinale.....	129
Finale.....	131
Uitslagen.....	135
Statistieken.....	136
Nawoord.....	138
Schaduwlijst.....	140
Lijst van afkortingen.....	142

Inleiding

Michel Platini zuchtte eens diep, heel diep. "Wat is het wereldvoetbal ver afgegleden!" dacht de Fransman. "Wat is er de afgelopen tijd allemaal gebeurd?" vroeg hij zich af. Hij besloot zijn kantoor even te verlaten en gewoon wat doelloos rond te wandelen in het park, om de gebeurtenissen van de afgelopen maanden te laten bezinken.

Het was de zomer van 2016 en de verkiezing voor het voorzitterschap van de FIFA was uitgelopen op een farce, de wereldvoetbalbond had (primeur in de geschiedenis) geen nieuwe voorzitter! De FIFA was hopeloos uiteen gevallen. Sepp Blatter (kandidaat voor voor nog een termijn) was opgepakt en wegens corruptie, witwassen en omkooppraktijken veroordeeld tot een gevangenisstraf. De goedlachse, maar valse Zwitser had, in ruil voor strafvermindering, een hele rits andere hoge FIFA-bestuurders in zijn val meegesleurd.

Wat al jarenlang vermoed werd, bleek de waarheid. De beerput van de FIFA ging helemaal open. Mede door prima journalistiekwerk van de Britse BBC televisie, het Duitse boulevardblad Bild, het Nederlandse voetbalweekblad Voetbal International, de Franse sportkrant L'Équipe en het Italiaanse sportdagblad Gazzetta dello Sport. Werkelijk alles was boven water gekomen en het bleek nog erger dan gedacht. Eindelijk werd Blatter veroordeeld voor zijn jarenlange bewind, gekenmerkt door list en bedrog. Alle hoge FIFA-bestuurders vanuit de Aziatische, Oceanische, Afrikaanse en Noord-Amerikaanse bonden bleken in het Blatter-complot te zitten. Eén voor één werden deze bobo's aangeklaagd, veroordeeld en afgezet. Ook enkele Europese en Zuid-Amerikaanse bestuurders bleken niet van onbesproken gedrag. Maar hun dubieuze praktijken waren minder erg, niet genoeg voor een veroordeling. Deze heren ontsnapten met een berisping en/of geldboete.

Door het ontstane machtsvacuüm - er was quasi geen FIFA hoofdbestuur meer en al helemaal geen voorzitter - viel de Wereldvoetbalbond uiteen. In het kort kwam het hier op neer: de UEFA (de Europese Voetbalbond) en de Conmebol (Zuid-Amerikaanse Voetbalbond) hadden de handen ineen geslagen. Beide voetbalbonden stelden voor om een interim-bestuur aan te stellen uit hun gelederen. Maar de lijst van corrupte bestuurders van Concacaf (Noord- en Midden-Amerika), AFC (Azië), CAF (Afrika) en OFC (Oceanië) was lang. Binnen UEFA en Conmebol heerste geen vertrouwen in de komst van bekwame en integere bestuursleden van de andere continentale voetbalbonden. De gemoederen liepen hoog op. Alle leden van AFC, CAF,

Concacaf en OFC stapten uit de FIFA. Ook de kleinere landen van UEFA en Conmebol waren erop tegen dat er enkel kandidaten naar voren werden geschoven uit de grotere voetballanden. Ook zij verscheurden hun lidmaatschap en stapten op.

Inmiddels zat Platini weer achter zijn bureau en bekeek de lijst van landen die nog wel lid waren van de FIFA: Argentinië, België, Bosnië, Brazilië, Bulgarije, Chili, Colombia, Denemarken, Duitsland, Ecuador, Engeland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, Ierland, Italië, Kroatië, Nederland, Noord-Ierland, Noorwegen, Oekraïne, Oostenrijk, Paraguay, Peru, Polen, Portugal, Roemenië, Rusland, Schotland, Servië, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Turkije, Uruguay, Wales, Zweden en Zwitserland. In totaal 39 nationale bonden; 31 Europese en 8 Zuid-Amerikaanse landen.

Michel Platini werd door UEFA en Conmebol naar voren geschoven als interim-voorzitter van de sterk afgeslankte FIFA. Enerzijds had de Fransman dit "geschenk" allerm minst in dankbaarheid aangenomen. Anderzijds moest hij de verantwoordelijkheid nemen, omdat de toekomst van de voetbalsport mede in zijn handen lag. De chaos nam namelijk toe door andere verwickelingen. FIFPro, de wereldvoetbalbond voor contractspelers, had laten weten dat het gros van de spelers geen zin had om in Rusland het WK van 2018 te spelen. Het neerhalen (met Russische hulp) van een vliegtuig vol burgers boven Oost-Oekraïne was de druppel. Geen speler voelde zich veilig om af te reizen naar Rusland. Het WK van 2018 kon toch al niet met goed fatsoen doorgaan: tijdens het grootschalige politieonderzoek in de hoogste gelederen van de FIFA was naar boven gekomen, dat de toewijzing van de WK's aan Rusland en Qatar was gebeurd met constructies die het daglicht niet konden verdragen.

De Franse sterspeler van weleer pakte zijn telefoon en belde naar Franz Beckenbauer in München. Hun conversatie was kort en krachtig: "Dag Franz". "Hallo Michel, ik had al een telefoontje van jou verwacht." "Kan ik eens langskomen in München om met jou te praten?" vroeg Platini. "Natuurlijk," antwoordde Franz Beckenbauer, "je bent altijd welkom." Een dag later zaten de beide boegbeelden van het Franse en het Duitse voetbal bij elkaar en kwamen al vrij snel tot de conclusie, dat er meer mankracht nodig was om tot een oplossing te komen. Want ging het hier niet om de redding van het topvoetbal?

Beide grootheden polsten eerst "El Salvador", oftewel: Johan Crujff. Die gaf direct aan ook te willen meedenken over een oplossing, mits er een breder draagvlak werd gevonden. Crujff stelde voor, dat er in ieder geval iemand uit Engeland moest aanschuiven. De Engelsen waren immers de uitvinders van

het voetbalspel. En ook Zuid-Amerika moest vertegenwoordigd zijn, gaf de Amsterdammer aan.

Platini en Beckenbauer gaven gehoor aan het logische verzoek vanuit Nederland en nodigden direct de Engelsman Bobby Charlton uit. Dat de Braziliaan Pelé de vertegenwoordiger moest zijn van Zuid-Amerika was voor beiden zo helder als glas. Maar ja, wat te doen met Argentinië? De meeste logische naam was natuurlijk Diego Armando Maradona, maar die blonk niet uit in heldere ideeën en genuanceerde uitspraken. Meerdere keren had "Pluisje" heel wat voetbalgrootheden beledigd. In het bijzonder Platini, Beckenbauer en Pelé, kregen er soms flink van langs van de voormalige Argentijnse nummer 10. Vooral toen deze mannen hoge posities bekleedden als voetbalbestuurder! Maar ja, de ego's moesten voor één keer aan de kant. Het voetbal moest gered worden, dus er volgde ook een telefoontje naar Buenos Aires.

Op woensdag 13 juli 2016 aan de FIFA-Strasse 20 te Zürich zaten zes iconen van het voetbal rond de tafel; Bobby Charlton, Michel Platini, Franz Beckenbauer, Diego Armando Maradona, Johan Cruïjff en Pelé. De enige verdediger aan tafel Beckenbauer nam het woord en zei dat alle ideeën, hoe idioot ook, welkom waren. Geen enkel idee zou direct worden afgeschoten, maar serieus worden bediscussieerd. Vervolgens zou er over elk voorstel worden gestemd. Het "bijdehandje" Cruïjff merkte direct op; "Goed idee Franz, maar we zijn met 6 dus kan het zo maar 3 tegen 3 zijn. Wat doen we dan?" Even viel het stil..

Toen gaf Bobby Charlton op diplomatieke toon aan, dat Italië met 4 wereldtitels niet aan tafel zat. Pelé haakte daar direct op in en stelde voor om Paolo Maldini uit te nodigen, zodat Italië ook in vinger in de pap zou hebben. Bijkomend voordeel was dat er met 7 mensen nooit een gelijke stemming kon zijn. Maradona stak zijn hand op om aan te geven dat hij VOOR was. De andere 5 volgen direct. Eerste voorstel aangenomen! Platini nam direct contact op met Milaan. Tijdens het avondeten schoof de Italiaanse verdediger Maldini aan bij de andere zes vedetten. Tijdens het diner was de sfeer ontspannen, maar werd er serieus gediscussieerd over de opties.

Al snel waren de mannen het er over eens dat er een groot internationaal voetbaltoernooi moest komen. De WK's van Rusland 2018 en Qatar 2022 waren afgelast, maar er moest iets voor in de plaats komen. Een groot landtoernooi kon altijd rekenen op de meeste aandacht, de voetbalsport stond daarbij centraal. Geen enkel team kon met geld een team kopen. Het paspoort van een speler bepaalde wie in welk team mocht meedoen. Tweede

voorstel ook aangenomen! Maar in welke vorm zou het toernooi dan moeten plaatsvinden? De huidige spelers hadden immers aangegeven middels spelersvakbond FIFFPro dat zij geen zin hadden om te voetballen onder de vlag van de FIFA. Dit probleem schoven de mannen even voor zich uit.

Cruijff wilde wel eens weten waar het toernooi gehouden zou moeten worden en voegde er direct aan toe, dat Nederland een goede plaats zou zijn. Immers Nederland had nog nooit een WK mogen organiseren. Bovendien was Nederland volgens de voormalig nummer 14 uitermate geschikt vanwege de kleine afstanden, het milde klimaat en de moderne stadions. Cruijff stak gedecideerd zijn hand op en ging er vanuit dat de rest zou volgen, maar dat viel tegen. Alleen een vinger van Platini ging de lucht in en zei: "Wat vinden jullie van het Europees kampioenschap 2020 dat gespeeld wordt in 13 verschillende stadions en landen zoals ik heb bedacht? Zullen we niet voor een dergelijke optie kiezen?" "Yes!", "Si", "Ja", "Sim", "Si" klonk het rond de tafel en zodoende kon Cruijff niet anders doen dan ook met dit voorstel in te stemmen.

Het werd later op de avond, het eten had goed gesmaakt en de mannen namen nog maar eens een drankje. Het was een lange dag geweest en de gesprekken gingen steeds minder over de toekomst van het voetbal, maar steeds meer over het verleden. Anekdoten vlogen over tafel, legendarische wedstrijden werden nog een keer "gespeeld", beroemde doelpunten en acties minutieus geanalyseerd. De legendes van weleer vergaten even de problemen van nu en waanden zich weer de toppers van toen. Even gingen de gedachten terug naar hun hoogtijdagen toen de voetbalsupporters over de hele wereld genoten van hun geniale acties, bekeken passes, mooie assists en prachtige doelpunten. Diep in de nacht en met een goede slok op zochten de zeven beoogde "redders van het voetbal" hun bed op. Menigeen viel als een blok in slaap, dromend over die vergane glorie op het groene gras.

De andere morgen bij het ontbijt, (of liever brunch, want het liep al tegen elven), ging het al snel weer over de laatste uren van gisteren. Men was teruggegaan naar 21 december 1999, want op die datum had Johan Cruijff de "Wedstrijd van de Eeuw" georganiseerd. De beste Nederlandse voetballers aller tijden speelden toen samen tegen een team van buitenlandse sterren die ooit in de Eredivisie hadden gespeeld. Zodoende kon het publiek genieten van een team, waarin Cruijff een voorhoede vormde met van Basten en Bergkamp. Jeetje, wat een aanvalstrio! Wat een klasse! Het beste wat Nederland te bieden had uit de jaren 70, 80 en 90 samen op het veld! Terwijl Wilkes vanaf de bank toekeek. De echte voetballiefhebbers smulden ervan!

Charlton, Pelé, Maradona, Platini, Maldini en Beckenbauer hingen aan de lippen van de praatgrage Cruijff over deze uitermate bijzondere wedstrijd. Hoe langer het gesprek duurde, hoe meer het de overige mannen speet, dat ze zelf eind 1999 niet zo'n wedstrijd hadden georganiseerd in eigen land. Toen nam Cruijff het woorden zei: "Elk nadeel heb zijn voordeel, de toppers van nu willen niet spelen voor de FIFA, ruim baan voor ons om een wereldkampioenschap te organiseren met de toppers van alle tijdperken." De Nederlander liet even een stilte vallen, keek de ontbijttafel rond en zag twaalf verbaasde ogen hem aanstaren zonder dat er een woord gesproken werd en vervolgde zijn betoog; "Elk land stelt een team samen met zijn beste spelers aller tijden en daarmee houden we een toernooi. Zo laten we de voetbalwereld zien wat de beste spelers zijn die ooit op deze aardbol hebben rondgelopen. Een betere optie voor een doorstart van het voetbal op wereldniveau kan ik me niet indenken. Kunnen we ineens zien welk land de beste voetballers heeft voortgebracht. Het zou zomaar eens een land kunnen zijn wat nog nooit wereldkampioen is geworden." Hij doelde daarmee natuurlijk op zijn eigen Nederland.....

Cruijff stak zijn hand op, ten teken dat hij zonet een voorstel had ingediend waarover gestemd moest worden. Maar tot zijn verbazing was hij de enige met een opgestoken vinger, de rest zat hem vol verbijstering aan te kijken... Niemand die dit bizarre, maar ongelooflijk aantrekkelijk plan van tafel durfde te vegen. Iedereen herinnerde zich nog de woorden van Beckenbauer. Elk idee zou serieus besproken worden. Tot op heden werd dit voorstel helemaal niet besproken, want iedereen dacht diep na over het bizarre plan. Maradona verbrak de stilte: "We doen het, ik wil wel eens samenspelen met Messi. Argentinië doet mee! Dan zullen we de wereld eens laten zien dat wij de beste voetballers hebben voortgebracht, wij worden de wereldkampioen aller tijden!" brulde de kleine nummer 10. De anderen waren allerm minst onder de indruk van de grootspraak van Maradona, maar stemden wel unaniem in met dit revolutionaire voorstel.

Johan Cruijff lichtte zijn landgenoot Theo van Seggelen in, de secretaris-generaal van FIFFPro. Cruijff vroeg, of de toppers van nu wel genegen waren om aan het wereldkampioenschap aller tijden deel te nemen. Nadat van Seggelen was bekomen van de schrik stemde de Nederlander toe dat de beste voetballers van nu deel zouden nemen aan het "Wereldkampioenschap Voetbal Aller Tijden". In de zomer van 2018 zou het ultieme voetbaltoernooi plaatsvinden in de mooiste stadions op de aarde met alle toppers van toen en nu! Het kon niet snel genoeg juni 2018 zijn!!!

Vorbereiding

De plannen stonden in de steigers, maar moesten nog wel "even" uitgewerkt worden. Er waren immers nog 31 Europese landen en 8 Zuid-Amerikaanse landen lid van de afgeslankte FIFA. Te veel om samen in een toernooi te laten spelen. Hoewel vrijwel alle wereldkampioenschappen in de eerste ronde werden gespeeld met vier ploegen per poule, had Maldini een alternatief. De Italiaan wilde liever poules van zes landen, omdat bij "een poule van vier" een misstap grote gevolgen kon hebben. Omdat er nu het ultieme WK gespeeld zou worden, mocht een discutabel buitenspeldoelpunt of te makkelijk gegeven strafschop geen al te grote gevolgen hebben.

De anderen vonden de redenering plausibel en stemden in met het voorstel. Als er poules van zes werden gemaakt, kon men kiezen voor 24 of 12 landen voor het eindtoernooi. Een snelle rekensom leerde, dat vier poules met zes landen zou leiden tot 60(!) wedstrijden in de eerste ronde. Dat vonden de aanwezigen te veel van het goede. De FIFA nieuwe stijl wilde breken met het imago van de FIFA van Blatter. Altijd maar groter en meer (vooral meer geld) was niet de juiste weg.

De toernooiopzet was duidelijk, twee poules van zes landenteams, daarna kwartfinales, halve finales, finale plus het gedrocht van een wedstrijd om de 3e en 4e plaats. Die laatste wedstrijd wilde men er per se inhouden. Kwestie van "het in stand houden van sommige tradities". Zo wilde men ook kwalificatie per continent in stand houden, maar welke verdeling Zuid-Amerika versus Europa zou aanvaardbaar zijn voor alle partijen? Pelé en Maradona eisten in eerste instantie 4 plaatsen op. Maar Platini wees erop dat dan de helft van de Zuid-Amerikaanse landen zich kon kwalificeren, terwijl in Europa maar 20% van de landen kon deelnemen. Met drie tickets voor Comnebol konden beide Zuid-Amerikaanse nummers 10 leven en negen startbewijzen voor de UEFA was eveneens aanvaardbaar voor de Europeanen aan tafel.

Voor Zuid-Amerika werd, als vanouds, één grote kwalificatiepoule geformeerd, waarbij de eerste drie automatisch geplaatst waren. Over Europa werd er heel wat langer gediscussieerd. Dat er zes groepen zouden komen, waarvan de groepswinnaars rechtstreeks naar het WK gingen en de nummers twee een play-off zouden spelen was snel duidelijk. Maar hoe de groepen in hemelsnaam in te delen? Een open loting? Of een loting met verschillende potten? En zo ja, hoe werd de potindeling bepaald? Er waren in Europa sowieso nog meer hordes te nemen. Bijvoorbeeld; voor welk team mochten spelers uitkomen die voor landen hadden gespeeld die nu niet meer

bestonden in de huidige vorm? Zoals alle spelers van de Sovjetunie, Tsjechoslowakije, Joegoslavië enz. Feitelijk had Beckenbauer voor "zijn" Duitsland hetzelfde probleem maar dan omgekeerd. De voormalige libero speelde zelf voor West-Duitsland, maar dat land bestond niet meer, evenmin als de DDR. Dat Beckenbauer mag uitkomen voor het herenigde Duitsland sprak voor zich. "Maar waarom zouden we dat niet het omgekeerde doen voor de landen die uit elkaar waren gevallen?" vroeg de Duitser zich hardop af. Geen weerwoord van de zes anderen. Dus de spelers van de voormalige Sovjetunie, Oekraïne en Rusland gingen samen een team vormen. Kreeg je ook geen discussie of Oleg Blochin bij Oekraïne mee moest doen of bij Rusland. Hiermee kwam het aantal Europese landen op 26. Probleem opgelost. Tenminste voor dit deel.....

Tijdens de discussie hoe de zes poules in te delen, kwam de nestor van het stel Bobby Charlton met een herinnering uit zijn jeugd. Toen was het namelijk de gewoonte (althans, tot en met het WK van 1954) om kwalificatiepoules in te delen op regio. De rest dacht; waarom ook niet? Met de kaart van Europa in de hand werden de landen verdeeld over de zes groepen.

Groep 1: Denemarken, Zweden, Noorwegen, Duitsland

Groep 2: Wales, Schotland, Ierland, Engeland, Noord-Ierland

Groep 3: Griekenland, Turkije, Joegoslavië, Bulgarije, Hongarije

Groep 4: Italië, Spanje, Portugal, Oostenrijk

Groep 5: Sovjetunie, Polen, Roemenië, Tsjechoslowakije

Groep 6: België, Nederland, Frankrijk, Zwitserland

De laatste discussie betrof de spelers die effectief voor verschillende landenteams hadden gespeeld. Hierbij werd gedacht aan vedettes als: Ferenc Puskás (Hongarije en Spanje) Luigi Monti (Argentinië en Italië) en Alfredo Di Stéfano (Argentinië, Colombia, Spanje). Direct nam Maradona het woord over Di Stéfano en briepte: "Don Alfredo wil toch altijd de baas spelen, maar in de Argentijnse ploeg ben ik de baas, laat hem maar lekker met Spanje of Colombia meedoen!" Hoewel dit een duidelijk standpunt was, kon dit niet als regel worden gehanteerd voor alle spelers die voor verschillende nationale teams hadden gespeeld. Er werd gezocht naar een objectief criteria. Men kwam tot overeenstemming om te kijken naar het land waar iemand de meeste interlands voor had gespeeld. Di Stéfano had slechts zes keer voor Argentinië gespeeld, viermaal voor Colombia en maar liefst 31 maal voor Spanje. Dus Di Stéfano mocht voor Spanje uitkomen.

Op zondag 31 juli 2016 gaven de zeven voetbaliconen een gezamenlijke persconferentie en ontvouwden hun plannen. De pers was verbaasd, de voetbalwereld reageerde enthousiast. De kwalificatie kon beginnen.

Kwalificatie

ZUID-AMERIKA

In de Zuid-Amerikaanse zone streeden Argentinië, Brazilië, Chili, Colombia, Ecuador, Paraguay, Peru en Uruguay om drie tickets voor het WK aller tijden. Alle acht landen waren al één of meerdere keren actief geweest op het wereldkampioenschap voetbal. Brazilië had als enige land zelfs nog geen editie gemist. De Brazilianen zouden toch deze speciale eindronde zeker niet mogen ontbreken. Dat gebeurde deze keer ook niet, want vijfvoudig wereldkampioen Brazilië stond vanaf de eerste wedstrijddag bovenaan en daarachter had Uruguay (wereldkampioen in 1930 en 1950) de tweede plaats stevig in handen. Kwalificatie voor Brazilië en Uruguay was een formaliteit.

In het Zuid-Amerikaanse geweld kwamen enkele ploegen er nauwelijks aan te pas. Ecuador (twee WK-deelnames in het verleden) haalde thuis spelend op grote hoogte in de hoofdstad Quito veel punten. Echter buitenshuis bleef de teller op nul staan en dus lang niet genoeg voor kwalificatie. Paraguay, in het verleden goed voor 8 deelnames, had natuurlijk met aanvoerder José Luis Chilavert wel een persoonlijkheid in het doel staan en een prima spits; midvoor Arsenio Pastor Erico was in het verleden goed voor meer dan 300 goals in de Argentijnse competitie in de jaren 30-40. Maar de overige teamleden kwamen kwaliteit te kort om kwalificatie af te dwingen.

Van Colombia (5 deelnames en kwartfinalist in 2014) werd veel verwacht. De ploeg had Faustino Asprilla en Radamel Falcao als spitsenduo met daarachter twee vormgevers, te weten Carlos Valderrama ("De Witte Gullit") en James Rodríguez (de revelatie van het WK 2014). Aanvallend was het oké, maar achterin was het twijfel alom. De flamboyante keeper René Higuita zorgde altijd voor spektakel (zoals ooit eens tegen Engeland een bal via een omgekeerde omhaal met zijn hak uit de doelmond te halen!) Maar hij verspeelde ook wel eens de bal door proberen een spits uit te kappen wat weer tot een onnodig tegendoelpunt leidde. Verder oogden de Colombiaanse verdedigers opvallend onzeker. Vooral nadat hun ploeggenoot Andrés Escobar was vermoord in eigen land na een ongelukkig eigen doelpunt. Hetzelfde was gebeurd na het wereldkampioenschap voetbal in 1994.

Peru had zijn ploeg helemaal rond hun topspeler Teófilo Cubillas gebouwd. Hij was immers drie van de vier keren van de partij toen Peru op het WK actief was. Ze bereikten in 1970 zelfs de kwartfinales. Peru kwam weliswaar te kort om zich te plaatsen voor het WK aller tijden, maar zou toch een cruciale rol

spelen in het gevecht om de derde plaats. De strijd om het derde en laatste ticket ging tussen Chili en Argentinië. Chili, de nummer drie van het WK'62, had Ivan Zamora en Marcelo Salas (het spitsenduo van het WK'98) van stal gehaald, ondersteund door Leonel Sanchez (mede topscoorder WK'62). Achterin zorgde aanvoerder Elias Figueroa (Zuid-Amerikaans voetballer van het jaar 1974, 1975 en 1976) dat Chili verdedigend gezien de zaken op orde hield. Dat leverde een boeiende strijd op met Argentinië voor de felbegeerde derde plaats.

Voor de laatste ronde kwalificatiewedstrijden stonden beide landen gelijk en zou het doelsaldo beslissend kunnen zijn. In eerste instantie stonden alle wedstrijden gelijk gepland, maar Argentinië dat thuis speelde tegen Peru verplaatste de wedstrijd doodleuk op eigen houtje van 16:45 naar 19:15. Op het wereldkampioenschap van 1978 in Argentinië werd hetzelfde gedaan in de beslissende fase van de tweede ronde. Zodat het thuis spelende Argentinië precies wist wat hen te doen stond. Zo ook deze keer.....

Nadat Chili zijn laatste wedstrijd met 3-1 gewonnen had (eindigend met een doelsaldo van plus vijf), wisten de Argentijnen dat winst met minimaal vier doelpunten verschil tegen Peru kwalificatie zou opleveren. In een scherts-vertoning lieten de Peruanen zich gewillig naar de slachtbank leiden en verloren met 6-0. Zodoende kwalificeerde ook tweevoudig wereldkampioen Argentinië zich voor het WK aller tijden. Maar de manier waarop, verdiende allerm minst de schoonheidsprijs. Blijkbaar waren de Argentijnen sinds het WK 1978 nog geen steek veranderd!

EINDSTAND ZUID-AMERIKAANSE GROEP

- 1) Brazilië (geplaatst)
- 2) Uruguay (geplaatst)
- 3) Argentinië (geplaatst)
- 4) Chili
- 5) Colombia
- 6) Peru
- 7) Paraguay
- 8) Ecuador

EUROPA GROEP 1 (Denemarken, Zweden, Noorwegen, Duitsland)

Door het ontbreken van IJsland en Finland werd Duitsland (buurland van Denemarken) aan de Scandinavische groep toegevoegd. Dat beviel de Duitsers allerminst. Drievoudige WK-deelnemer Noorwegen bleek over de minste ploeg te beschikken. Tore André Flo, Ole Gunnar Solskjær, Henning Berg en John Arne Riise zijn de betere Noorse voetballers ooit, dat zegt genoeg.

Maar met de overige twee landen Zweden en Denemarken hadden de Duitsers hun handen meer dan vol. De kwaliteiten van de Duitsers door de jaren heen zijn bekend. Zweden bracht veel toppers uit de jaren 40-50 binnen de lijnen toen men Olympisch goud won en op het WK derde en tweede werd (respectievelijk in 1950 en 1958). De Denen gokten vooral op het team dat bekend stond als "Danish Danymite" uit de jaren 80. Denk hierbij aan mannen als Søren Lerby, Preben Elkjær Larsen, Allan Simonsen, Michael Laudrup, Ivan Nielsen, Jesper Olsen en aanvoerder Morten Olsen. Aangevuld met keeper Peter Schmeichel, Brian Laudrup (de jongere broer van Michael) en midvoor Poul Nielsen, die tussen 1910 en 1925 maar liefst 52 goals maakte in slechts 38 interlands.

Op de vijfde van de in totaal zes speeldagen moesten de Denen het opnemen tegen de Zweden. Bij een gelijkspel waren de Zweden automatisch geplaatst en konden de Denen met thuiswinst op Noorwegen in de laatste speelronde beslag leggen op de tweede plaats, die recht zou geven op een play-off. Daarmee zouden de Duitsers, in de laatste twee wedstrijden (respectievelijk Noorwegen-uit en Zweden-thuis) niet op het WK aller tijden zijn. Ongeacht het resultaat.

Wie de wedstrijd zag, zal niet snel zeggen dat de Zweden en Denen het op een akkoordje hadden gegooid. Maar twee doelpunten van Jon Dahl Tomasson, één van Hendrik Larsson en één van Mattias Jonson in de laatste minuut zorgden voor het beoogde 2-2 gelijkspel. Een dergelijk scenario was op 22 juni 2004 op het Europees kampioenschap (voor zowel Zweden als Denemarken) voldoende voor de volgende ronde.

Deze keer ging het iets anders. De Denen waanden zich vrij zeker van de tweede plaats, want thuiswinst op Noorwegen (het zwakke broertje van de poule in de laatste wedstrijd) zou een formaliteit zijn.... Niets bleek minder waar: in Kopenhagen bleef het 0-0 en door winst van de Duitsers op het reeds geplaatste Zweden, pakte viervoudig wereldkampioen Duitsland in extremis (zoals altijd wederom in de laatste minuut!) het play-off ticket.

EINDSTAND GROEP 1

- 1) Zweden (geplaatst)
- 2) Duitsland (play-off)
- 3) Denemarken
- 4) Noorwegen

EUROPA GROEP 2 (Wales, Schotland, Ierland, Engeland, Noord-Ierland)

In groep 2 waren de teams van de Britse eilanden ingedeeld. Er kwam kritiek vanuit de Engelse pers op Bobby Charlton. Het was immers zijn idee om de landenploegen op regio in te delen. Ze wezen op de kwalificatie voor het WK van 1958 toen alle Britse ploegen (Wales, Schotland, Noord-Ierland en Engeland) deelnamen. Charlton counterde de kritiek door te zeggen dat we er nu zeker van konden zijn dat er een ploeg van "over het Kanaal" op het WK aller tijden zou deelnemen en wellicht twee. Tussen de regels door kon men horen dat Charlton twijfelde aan de kwaliteiten van de Britse ploegen voor deze speciale uitgave het WK-toernooi.

In deze buitengewoon vermakelijke groep was het vaak ouderwets "kick and rush-voetbal" met dikwijls een echte targetman in de spits als aanspeelpunt. Voor enkele topspelers van weleer was het de uitgelezen mogelijkheid om eindelijk op groot toernooi te spelen. Vooral Ryan Giggs (Wales) en George Best (Noord-Ierland) hadden gezien kun kwaliteiten toch recht spelen op een WK-eindronde? Noord-Ierland, dat driemaal had deelgenomen (en in 1958 zelfs de kwartfinale had bereikt) had in George Best natuurlijk zijn absolute topspeler. En ook keeper Pat Jennings kon zich meten op het topniveau met zijn collega-doelmannen. Maar buiten deze twee spelers van buitencategorie moest het elftal worden "volgemaakt" met namen als: Norman Whiteside, Keith Gillespie, David Healy en de broers Jackie en Danny Blanchflower. Al met al een te magere bezetting om potten te breken in deze zware groep.

De Schotten (achtmaal WK-deelnemer, achtmaal uitgeschakeld in de eerste ronde) hadden wat meer voetballers met extra kwaliteit zoals aanvaller Kenny Dalglish, linksfoot Archie Gemmil, middenvelders Gordon Strachan en Billy Bremner, de spitsen Denis Law, Hughie Gallacher, rechtsbuiten Jimmy Johnstone en niet te vergeten Alex James, die als linksbinnen furore maakte in de jaren 30 bij het "onverslaanbare" Arsenal. Alleen achterin was het zoeken voor de Schotten wegens gebrek aan echt goede verdedigers. Ook in het doel werd er regelmatig gewisseld. Hierdoor kregen de Schotten teveel tegendoeelpunten waardoor kwalificatie een onbereikbaar doel bleek.

Ryan Giggs, de eerder aangehaalde linkerspits, had een betere ploeg om zich heen. In de spits was er volop keuze tussen Ian Rush, Trevor Ford, Graig Bellamy en Mark Hughes. Terwijl ook alleskunner en aanvoerder John Charles als spits kon fungeren, maar meestal als centrale verdediger werd opgesteld. Op de rechtervleugel stond Billy Meredith. In feite de allereerste speler van wereldklasse, die 48 keer uitkwam voor Wales tussen 1895 en 1920. Een interlandloopbaan van 25(!) jaar. Gary Speed en John Toshack verdeelden het spel op het middenveld en Neville Southall was eerste keeper. De man van 100 miljoen, Gareth Bale, moest genoeg nemen als opkomende linksback. Wales had een prima ploeg die in een felle strijd verwickeld was met Ierland om de tweede plaats. Engeland kon uit een dusdanig sterrenarsenaal kiezen dat zij onbedreigd de 1^e plaats in groep 2 behaalde.

De Ierse ploeg (kwartfinale WK90, tweede ronde WK94 en WK02) had wellicht wat minder kwaliteit dan directe concurrent Wales, maar blonk uit in teamgeest. Onder aanvoering van aanvoerder en middenvelder Roy Keane, waren de Ieren een echte vechtmachine geworden. Achterin hielden Steve Staunton, Denis Irwin en David O'Leary vaak de nul. Voorin werd gegokt op een briljant moment van Frank Stapelton, John Aldridge of Robbie Keane. En als men het niet meer wist kon men altijd Neill Quinn of Tony Cascarino inbrengen als stormram. Linkshalf Liam Brady was in feite de enige verfijnde speler bij de Ieren. De Ierse tactiek werkte en op deze manier dwongen ze op hun tandvlees een tweede plaats af, net voor Wales. Dus weer geen groot toernooi voor Ryan Giggs. Gelukkig had deze sympathieke Welshman wel als aanvoerder van Groot-Brittannië deelgenomen aan het Olympisch voetbaltoernooi in Londen in 2012.

EINDSTAND GROEP 2:

- 1) Engeland (geplaatst)
- 2) Ierland (play-off)
- 3) Wales
- 4) Schotland
- 5) Ierland

EUROPA GROEP 3 (Griekenland, Turkije, Joegoslavië, Bulgarije, Hongarije)

In de "Balkan"-groep waren de meeste ploegen aan elkaar gewaagd. Alleen Hongarije stak er met kop en schouders bovenuit. De Hongaarse ploeg bestond grotendeels uit spelers van de wonderploeg uit de jaren 50 (Olympisch goud 1952 en tweede op het WK 1954). Deze ploeg bleef destijds zes jaar lang bijna ongeslagen en verloor alleen de WK-finale.